

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.780 van 19 mei 2016
in de zaak A. 211.784/VII-39.057.**

In zake : 1. Marc DIELTJES
 2. Marc DE CEULAERDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Guido Van den Eynde en Noël Devos
 kantoor houdend te 2440 Geel
 Diestseweg155
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE ANTWERPEN

Tussenkomen de partij :
 de NV BEVERDONK CONTAINER TERMINAL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Peter Flamey, Gregory Verhelst en Astrid Lippens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 februari 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen van 12 december 2013 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grobbendonk van 15 juli 2013, houdende het verlenen aan de NV Beverdonk Container Terminal van de milieuvergunning voor de uitbreiding van een inrichting voor de op- en overslag van containers, gelegen aan de Industrieweg 36 te Grobbendonk, gedeeltelijk gegrond worden verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 227.676 van 12 juni 2014 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Bij arrest nr. 231.838 van 2 juli 2015 zijn de debatten heropend en werd het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat gelast met een aanvullend onderzoek van de zaak.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekers hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 februari 2016.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ineke Michielsen, die loco advocaten Guido Van den Eynde en Noël Devos verschijnt voor de verzoekers, adviseur Mark Michiels, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Astrid Lippens, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De gegevens van de zaak werden reeds samengevat in tussenarrest nr. 231.838 van 2 juli 2015.

IV. Onderzoek van de middelen

Derde middel

Standpunt van de partijen

4. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 22 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet), van artikel 30bis, § 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I), van de artikelen 4.5.1.1, 4.5.2.1, 4.5.3.1, 4.5.4.1, 4.6.0.1 en 4.6.0.2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, doordat uit diverse akoestische onderzoeken blijkt dat de grenswaarden voor geluid tijdens de exploitatie worden overschreden en de exploitant er niet in slaagt de geluidshinder onder controle te krijgen, terwijl de bestreden beslissing hieraan zonder meer voorbijgaat en de gevraagde vergunning wordt verleend zonder enige garantie op een toekomstige naleving van deze normen, en terwijl er ook sprake is van grote lichthinder en ter zake evenmin afdoende vergunningsvoorwaarden worden opgelegd.

Bij de toelichting van het middel wijzen de verzoekers inzonderheid op een geluidsmeting die op 12 september 2013 uitgevoerd werd door de afdeling Milieu-inspectie waarin geconcludeerd wordt dat het specifiek geluid van de containerterminal de norm voor de dag van 45 dB(A) licht overschrijdt, maar wat betreft de avond een duidelijke overschrijding van de norm van 40 dB(A) wordt vastgesteld. Daarenboven zouden ook de normen voor impulsgeluid zowel overdag als 's avonds overschreden worden.

Als bijzondere voorwaarde wordt slechts het uitvoeren van een nieuw akoestisch onderzoek opgelegd. Als uit dat onderzoek blijkt dat sanering noodzakelijk is, moet de exploitant slechts een initiatief nemen tot gezamenlijk overleg met het college van burgemeester en schepenen en de NV De Scheepvaart over de mogelijkheid tot het plaatsen van een geluidswal. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet gemotiveerd hoe intussen de hinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt.

Met betrekking tot de lichthinder menen de verzoekers dat in de bestreden vergunning minstens had moeten worden bepaald dat de lichten volledig gedoofd moeten worden wanneer er geen activiteiten plaatsvinden.

5. De verwerende partij antwoordt dat de inrichting gesitueerd is in het ruimtelijk uitvoeringsplan “Beverdonk” (hierna: RUP “Beverdonk”) dat voorziet in de bestemming “logistiek complementaire en logistiek ondersteunende activiteiten, inclusief exploitatie van intermodale en laad- en losinfrastructuur”, dat dit RUP terminalactiviteiten toelaat, dat “[g]elet op het open landschap en het feit dat water geluid versterkt, [...] de evenwichtsoefening tussen economische ontwikkeling met vrijwaren van onaanvaardbare hinder hier niet eenvoudig [is]” en dat zij evenwel zorgvuldig heeft afgewogen welke activiteiten mogelijk zijn en welke milieumaatregelen vereist zijn om de inpasbaarheid van de economische activiteit in de specifieke omgeving niet in het gedrang te brengen.

Zij wijst erop dat de Provinciale Milieuvergunningscommissie heeft geadviseerd de in eerste aanleg opgelegde bijzondere voorwaarden 12, 13 en 14 te vervangen, dat zij strengere voorwaarden inzake geluid heeft opgelegd in vergelijking met de in eerste aanleg genomen beslissing doordat de exploitant wordt verplicht tot het uitvoeren van een controlemeting en tot sanering bij overschrijding van de geluidsnormen. Daarenboven werden een aantal beperkende voorwaarden inzake geluidshinder in de beroepsbeslissing behouden.

Voorts stelt de verwerende partij dat, aangezien het gaat om watergebonden activiteiten, een afscherming enkel mogelijk is door het aanleggen van een wal aan de overzijde van het kanaal, dat de bestreden beslissing daaromtrent voorziet dat “actie moet [worden] ondernomen” wanneer uit een akoestische controlemeting blijkt dat sanering vereist is, dat de voorstelling van zaken door de verzoekers daaromtrent manifest onjuist is evenals de bewering dat de verplichting van de exploitant enkel bestaat uit het starten van overleg en dat de opgelegde bijzondere voorwaarden integendeel toelaten dat de exploitant “permanent het geluid kan opvolgen en de handelingen met de containers kan bijsturen”. Ook zou ook niet zijn aangetoond dat de terminal overmatige hinder teweegbrengt. De met het betreden besluit opgelegde maatregelen zouden verder reiken dan de Beste Beschikbare Technieken, maar de exploitant verwacht in de gegeven omstandigheden “dan wel dat hij de economische activiteit kan ontplooien”.

De verwerende partij betwist dat zij de in eerste aanleg opgelegde voorwaarden heeft afgezwakt. Integendeel werden de voorwaarden naar de brongerichte aanpak van het geluid verstrengd en werd het permanent meetsysteem behouden. Zij beklemtoont de zorgvuldigheid van haar besluitvorming waarbij “de inpasbaarheid van de activiteiten [werd] afgewogen en de vergunning naar noodzakelijke geluidsvoorwaarden verstrengd”. In haar betoog haalt zij de opgelegde bijzondere voorwaarden aan en besluit dat zij “zeer zeker rekening [hield] met het vrijwaren van een maximale beperking van de hinder (en

duś tevens met de resultaten van de gevoerde akoestische onderzoeken), waarmee zowel de geluidshinder als de lichthinder wordt bedoeld”.

6. In hun memorie van wederantwoord wijzen de verzoekers er bijkomend op dat de opgelegde voorwaarde van overleg bij een sanering op akoestisch vlak noch duidelijk, noch efficiënt is. Er is geen garantie dat de inrichting zal voldoen aan de voorwaarden gesteld door Vlarem I en II. De leefbaarheid van de omgeving wordt uit het oog verloren tijdens de tussenperiode van een jaar, tevens is er een algeheel gebrek aan doeltreffende voorwaarden die de garantie bieden op naleving van de vereiste normen door de exploitatie in de toekomst. De permanente geluidsmeting biedt hoe dan ook geen voldoende garantie. Uit elk element van het dossier blijkt de onwil van de exploitant om de overschrijdingen van de geluidsnormen tegen te gaan. De vergunningverlenende overheid dient er dan ook op toe te zien dat de nodige garanties voorzien en opgelegd worden, zonder dat dit van de “goodwill” van de exploitant afhangt.

7. De tussenkomende partij doet gelden dat met het middel niet de integrale nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt beoogd maar enkel van de opgelegde bijzondere vergunningsvoorwaarden. Het middel zou, in het licht van de geldende rechtspraak, niet ontvankelijk zijn omdat een milieuvergunningsbesluit een totalitair karakter heeft.

Ten gronde zet de tussenkomende partij uiteen dat om te voldoen aan de preventieve doelstellingen van artikel 30bis, § 1, van Vlarem I, bij het verlenen van de vergunning erover moet worden gewaakt dat de voorwaarden die worden opgelegd, voldoende de vereisten gesteld in Vlarem I en II garanderen, waarbij alle noodzakelijke maatregelen moeten worden getroffen. Dit moet blijken uit de concrete gegevens van het dossier dat wordt beoordeeld. Uit de in de bestreden beslissing opgelegde voorwaarden blijkt dat niet aan het geluidshinderaspect is voorbijgegaan en er wel degelijk garanties worden geboden om de Vlarem-normen na te leven. Bijzondere vergunningsvoorwaarde 12 van de in eerste aanleg genomen beslissing van het college van burgemeester en

schepenen van de gemeente Grobbendonk, met betrekking tot de permanente geluidsmeting, werd behouden. Met betrekking tot de lichthinder dient een gelijkaardige vaststelling te worden gemaakt. Ten onrechte wordt beweerd dat onvoldoende voorwaarden ten aanzien van de lichthinder worden opgelegd. De artikelen 4.6.0.1 en 4.6.0.2 van Vlarem II worden niet geschonden.

Gelet op de opgelegde bijzondere vergunningsvoorwaarden en de maatregelen die zij reeds zelf heeft genomen, is er geen sprake van een schending van artikel 22 van het milieuvergunningsdecreet. De verzoekers bevestigen overigens dat zij reeds geruime tijd inspanningen doet om de hinder te beperken en/of te voorkomen. Recent werd een nota met meetresultaten, zoals opgelegd in de bestreden beslissing, overgemaakt en werd een offerte gevraagd om bijkomende geluidsbeperkende maatregelen te nemen. Er kan niet worden gesteld dat zij als exploitant haar algemene zorgvuldigheidsplicht zou schenden. De in de bestreden beslissing opgelegde vergunningsvoorwaarden volstaan om de beweerde geluids- en lichthinder te beperken. Bovendien richt artikel 22 van het milieuvergunningsdecreet zich rechtstreeks tot de exploitant en niet tot de vergunningverlenende overheid. Hoe dan ook werden aangepaste bijzondere voorwaarden opgelegd die beantwoorden aan de vereisten van artikel 30bis, § 1, van Vlarem I. In zoverre de schending wordt aangevoerd van de artikelen 4.5.1.1, 4.5.2.1, 4.5.3.1 en 4.5.4.1 van Vlarem II, samen gelezen met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel onontvankelijk wegens de onduidelijkheid ervan. Nergens wordt immers aangetoond welke van deze bepalingen niet zouden kunnen worden nageleefd, temeer daar het uitsluitend richtwaarden betreft en geen grenswaarden. Er kan slechts sprake zijn van een schending van de geluidsreglementering indien sprake is van concrete overlast die niet kan worden geredieerd door flankerende maatregelen. Door de opgelegde maatregelen wordt de vermeende hinder tot een absoluut minimum beperkt.

8. De verwerende partij beklemtoont in haar laatste memorie dat akoestische onderzoeken steeds worden uitgevoerd door een erkend geluidskundige en dat de in het bestreden besluit opgelegde voorwaarde bepaalt

dat het geluid op verscheidene momenten in een toestand van normale werkmodus moet worden gemeten. De overlegtermijn van een jaar werd opgelegd omdat verscheidene achtereenvolgende akoestische controlemetingen een waarheidsgetrouw beeld moeten vormen van het werkelijk geproduceerde geluid en dat de resultaten daarna nog moeten worden geëvalueerd. Het is onjuist te stellen dat de geldende geluidsnormen niet moeten worden nageleefd en dat het bedoelde overleg voor de exploitant een vrijgeleide zou zijn om deze normen naast zich neer te leggen.

9. De tussenkomende partij zet in haar laatste memorie vooreerst uiteen dat niet dienstig verwezen kan worden naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Turnhout van 17 juni 2015 omdat tegen dit vonnis hoger beroep werd ingesteld zodat het niet in kracht van gewijsde is gegaan. Zij wijst omstandig op de vele facetten van het vermoeden van onschuld in het licht van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Internationaal Verdrag met betrekking tot de Burgerlijke en Politieke Rechten en de rechtspraak ter zake.

Met betrekking tot de beweerde schending van artikel 30bis, § 1, van Vlarem I herhaalt ze in wezen hetgeen reeds in de memorie werd uiteengezet en voegt daar in essentie nog aan toe dat, naast de maatregelen die reeds vroeger genomen werden om de hinder van de containerterminal te beperken, bijkomende maatregelen genomen werden in verband met de isolatie van de kraan en de afkapping van de lampen, dat “er op heden nog enige discussie bestaat over de interpretatie van de meetresultaten van de permanente geluidsmetingen”, maar daaruit niet afgeleid mag worden dat zij erkent dat er sprake is van overschrijdingen of van een nalaten om de vereiste maatregelen te nemen. De tussenkomende partij herneemt vervolgens de argumentatie die zij zegt te hebben uiteengezet in de hangende strafprocedure. Zij wijst erop dat “een groot deel van de feiten die strafrechtelijk worden vervolgd” dateren van na het nemen van de thans bestreden beslissing en dus “niet eens het voorwerp van de beoordeling door de verwerende partij hadden kunnen uitmaken”. Met betrekking tot het tussengekomen vonnis van de correctionele rechtbank te Turnhout van 17 juni

2015 besluit zij dat de “annulatie [...] niet [kan] worden gesteund op een correctioneel vonnis dat niet eens in kracht van gewijsde is gegaan en dat bovendien wordt geveld ongeveer anderhalf jaar na de bestreden beslissing”.

Voorts stelt ze dat, wanneer het bestuur van oordeel is dat de geluidshinder tot een minimum kan worden beperkt, niets belet dat als bijkomende voorwaarde het uitvoeren van een akoestisch onderzoek wordt opgelegd en desgevallend, rekening houdend met de resultaten van dat onderzoek, het uitvoeren van saneringswerken. De tussenkommende partij benadrukt dat het opleggen van bijzondere voorwaarden niet enkel mogelijk is wanneer de vergunningverlenende overheid vaststelt dat er geen overschrijdingen van de norm zijn; het komt aan de overheid wel toe om stringente bijzondere voorwaarden op te leggen om aan “een bestaande toestand te remediëren dan wel door de hinder voor de toekomst te beperken”. De verzoekers zouden zich er ook niet kunnen op beroepen dat de opgelegde voorwaarden niet zullen worden nageleefd aangezien zulks betrekking heeft op de uitvoering en niet op de wettigheid van de bestreden milieuvergunning. Te dezen zouden de opgelegde bijzondere voorwaarden zich in een fase van “verdere uitvoering en concrete realisatie” bevinden, die niet meer kan worden bestreden.

Tot slot wijst de tussenkommende partij op beslissingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grobbendonk van 13 april 2015 en 27 juli 2015 tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen en naar de beroepsbeslissing van de minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 13 november 2015, waaruit zij de vaststelling afleidt dat “het al dan niet overschreden zijn van geluidsnormen aan de hand van de permanente metingen op de terreinen [...], niet eenduidig kan worden aangenomen zonder dat hiervoor de nodige interpretatie wordt weerhouden, dit om te vermijden dat de vaststellingen niet in het juiste wettelijk kader worden geplaatst” en dat “er noodzaak is tot een globale aanpak met een wetenschappelijke onderbouw en dat deze enkel kan worden geboden door het opstellen van een sensorisch omgevingsonderzoek van de geluidscontouren om een structurele oplossing te bieden”.

10. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekers dat uit het bestreden besluit zelf blijkt dat bepaalde geluidsnormen niet worden gehaald zodat hetgeen door de tussenkommende partij gesteld wordt omtrent de strafprocedure niet ter zake doet, dat de tussenkommende partij haar beweerde inspanningen niet aantoonst en deze alleszins niet voldoende zijn om tegemoet te komen aan de eisen van Vlarem I en II. In ieder geval stond bij het nemen van de bestreden beslissing niet vast dat de opgelegde bijzondere voorwaarden voldoende garanties boden voor de naleving van de geldende geluidsnormen. De verzoekers stellen dat de hinder tot op heden voortduurt. Zij besluiten dat de bestreden milieuvergunning geen enkele voorwaarde bevat waarvan vaststaat dat ze effectief zal remediëren aan de vastgestelde normoverschrijdingen.

Beoordeling

Ontvankelijkheid van het middel

11. Met het derde middel streven de verzoekers niet de gedeeltelijke maar de integrale nietigverklaring van de bestreden milieuvergunning na. De vraag naar de afsplitsbaarheid van de bijzondere vergunningsvoorwaarden is dus niet aan de orde.

Het middel is ontvankelijk.

Gegrontheid van het middel

12. Artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I bepaalt dat een vergunning kan worden verleend wanneer deze voorwaarden bevat welke garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door dit reglement en titel II van Vlarem zijn gesteld en dat de vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is. Deze bepaling verwoordt een fundamentele doelstelling van de milieuvergunningsplicht, met name de plicht die op de bevoegde overheid rust om

na te gaan of de aan de vergunningsplicht onderworpen activiteiten, die in principe verboden zijn, kunnen plaatsvinden in omstandigheden die vanuit oogpunt van de bescherming van de mens en het leefmilieu aanvaardbaar of toelaatbaar zijn.

Wanneer een vergunningsaanvraag niet aan de geldende normen voldoet, mag de vergunningverlenende overheid er niet zonder meer van uitgaan dat tijdens de exploitatie wel aan de normen zal kunnen worden voldaan. Om te voldoen aan de doelstelling van artikel 30bis van Vlarem I, die preventief van aard is, volstaat het ook niet, zoals de verwerende partij ten onrechte opwerpt, dat de exploitant hoe dan ook de geldende geluidsnormen zal dienen na te leven omdat het bestreden besluit niet toelaat daarvan af te wijken.

Voormelde rechtsplicht bestaat op het ogenblik dat de vergunningverlenende overheid uitspraak doet over de vergunningsaanvraag die haar ter beoordeling is voorgelegd. Daaruit volgt dat de vergunningverlenende overheid, geplaatst voor een onzekerheid omtrent de mogelijkheid tot naleving van de toepasselijke milieunormen, niet kan volstaan met het opleggen, als bijzondere vergunningsvoorwaarde, van maatregelen waarvan niet vaststaat dat zij effectief zullen remediëren aan de vastgestelde normoverschrijdingen.

13. Te dezen wordt in het advies van de afdeling Milieuvergunningen van 16 oktober 2013 gesteld dat “[v]anaf de opstart van de terminal [...] er problemen [zijn] met licht- en geluidshinder ter hoogte van een woongebied dat op meer dan 300 meter verder is gelegen aan de overzijde van het Albertkanaal”. Uit het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie van 5 november 2013, dat wordt weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat tijdens het horen van een van de beroepsindieners wordt verwezen naar een akoestisch onderzoek waarin wordt gesteld dat ter hoogte van de evaluatiepunten 2 en 3 de geluidsnormen met 1 à 3 d(B)A overschreden worden, tijdens de avondperiode een overschrijding met 6 d(B)A werd gemeten en tussen 19.00 uur en 21.45 uur de norm voor het piekgeluid afkomstig van het vastnemen en neerzetten van de containers 22 keer werd overschreden. In hetzelfde advies staat

te lezen dat de afdeling Milieuvergunningen “bevestigt dat de geluidsnormen overschreden worden”. Bijgevolg steunt de bestreden beslissing zelf op de vaststelling dat de toepasselijke geluidsnormen miskend worden en vertoont het latere vonnis van de correctionele rechtbank te Turnhout van 17 juni 2015 geen enkele relevantie voor de beoordeling van de zaak.

14. Geplaatst voor de vaststelling dat de toepasselijke geluidsnormen worden overschreden, kon de verwerende partij de gevraagde milieuvergunning niet verlenen zonder artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I te schenden. Door het opleggen als bijzondere voorwaarde van bijkomende akoestische controlemetingen die de exploitant moeten toelaten aan te tonen dat “in de normale modus gewerkt kan worden binnen de toepasselijke Vlarem voorwaarden” en, wanneer uit die controlemetingen zou blijken dat sanering noodzakelijk is, van een verplicht “gezamenlijk overleg” met het college van burgemeester en schepenen en de NV De Scheepvaart over “de mogelijkheid voor het plaatsen van een geluidswal”, kon de verwerende partij op het ogenblik van het verlenen van de bestreden milieuvergunning niet beschikken over concrete en afdoende garanties dat de vergunde inrichting zal voldoen aan de geldende milieuvoorwaarden. Nog minder kon de verwerende partij redenen zien om met het bestreden besluit het verbod op geluidsproducerende activiteiten op zaterdagen, zon- en feestdagen te milderen tot “zaterdag vanaf 22u tot zondag 22u en op feestdagen”.

15. Aangezien de schending van artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I zich voordoet op het ogenblik van de vergunningverlening, kan de Raad van State bij de beoordeling van de wettigheid van het thans bestreden besluit geen acht slaan op latere feitelijke ontwikkelingen in de betrokken bedrijfsvoering en/of besluiten waarbij aan de exploitant bijkomende maatregelen worden opgelegd.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen van 12 december 2013 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grobbendonk van 15 juli 2013, houdende het verlenen aan de NV Beverdonk Container Terminal van de milieuvergunning voor de uitbreiding van een inrichting voor de op- en overslag van containers, gelegen aan de Industrieweg 36 te Grobbendonk, gedeeltelijk gegrond worden verklaard.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. Het Vlaamse Gewest wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 750 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien mei tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.
De griffier	De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys